

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΤΙΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2021.

*Ζαχαρίου του προφήτου, πατρός
Ιωάννου του προδρόμου.*

έτος 14^ον Τεύχος 619

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου (Ματθ., ιη' 23 – 35)

(Αρχιμανδρίτου Ιωήλ Κωνστανταρου)

Η κατάσταση είχε φτάσει στο απροχώρητο. Ό,τι κι αν έκανε, η λύση δεν φαινόταν να έρχεται από πουθενά. Δεν έμενε λοιπόν παρά να πέσει στα πόδια του Κυρίου και να τον παρακαλέσει να λυπηθεί και αυτόν και την οικογένειά του. Αυτό και έγινε. Και η ελπίδα δεν πήγε χαμένη. Ο Κύριος συγκινήθηκε και του χάρισε ολόκληρο το χρέος. Μέχρις

εδώ θα λέγαμε ότι τα πράγματα εξελίσσονται φυσιολογικά. Η μεγάλη τραγικότητα όμως αρχίζει από εδώ και κάτω, που ο ίδιος, ο ελεύθερος πλέον οφειλέτης, αρνείται το αυτονόητο. Αρνείται δηλ. να πράξει το ίδιο σε ένα σύνδουλό του, που του χρωστούσε ελάχιστο ποσό σε σχέση με το δικό του υπέρογκο χρέος.

Αποτέλεσμα τώρα της στάσεώς του αυτής; Ό,τι πιο φυσιολογικό. Οι σύνδουλοί του να καταγγείλουν την απαράδεκτη διαγωγή του στον Κύριο, και έτσι να δοκιμάσει την δικαιοσύνη Του, να κλειστεί στη φυλακή και να παραδοθεί στα βασανιστήρια. Ευαγγελική περικοπή που γεννά όντως συναισθήματα συμπαθείας αλλά και οργής. Σκέψεις συγχωρήσεως αλλά και δικαίας ανταποδόσεως. Αλλά

αυτό που κυρίως προξενεί εντύπωση είναι η συμπλεγματική συμπεριφορά του δούλου προς το σύνδουλό του. Εάν θελήσουμε να κατεβούμε για λίγο στο επίπεδο της διαστροφής του, θα δούμε όχι απλώς ότι ο άνθρωπος παραμένει ο ίδιος, δυστυχώς, σε κάθε εποχή, αλλά και ότι, παραδόξως, όσο περισσότερες ευεργεσίες δέχεται τόσο και εν πολλοίς σκληραίνει το τσόφλι του εγωισμού του. Προς Θεού, αιτία δεν είναι βεβαίως οι ευλογίες, και μάλιστα η αγάπη του Θεού, αλλά η εκ των πραγμάτων φανέρωση της κακίας του και το κόμπλεξ της αδυναμίας, έως τότε καταστάσεώς του. Πόσο, αλήθεια, αποκρουστικοί καταντούν οι τύποι αυτοί μέσα στην κοινωνία μας. Γλοιώδεις μέχρι αηδίας στους προϊσταμένους τους, κέρβεροι και τυραννικοί στους υφισταμένους τους, και μέχρι χτες συναδέλφους τους.

Φαίνεται λοιπόν να είναι σωστός ο λόγος ενός σοφού και ψημένου στην κοινωνία ανθρώπου, που τόνιζε: “Εάν θέλεις να ζυγίσεις πραγματικά την καρδιά του φίλου σου, αυτό δεν θα γίνει τόσο στην θλίψη του και στην αδυναμία του, όσο στο όταν θα λάβει στα χέρια του χρήμα και εξουσία!”. Και πραγματικά, αν ρίξουμε μια ματιά, τόσο στις ιστορικές προσωπικότητες, όσο και στους απλοϊκούς ανθρώπους του λαού, θα δούμε ότι αυτή η κατάσταση της σκληρότητας μπροστά στον πόνο του συνανθρώπου, του συναδέλφου και αλλοίμονο, του συναδελφού, αποτελεί ένα φοβερό καρκίνωμα που ξεπερνά τόπους και χρόνους, κουλτούρες και θρησκείες.

Εκεί δε, που η κατάσταση αγγίζει τα όρια της φρίκης και τις ευαίσθητες ψυχές τις οδηγεί στη σκληρή απογοήτευση, είναι, όταν αυτή η συμπεριφορά κάνει την εμφάνισή της σε χώρους όπου κατά τεκμήριον θα έπρεπε να πνέει το δροσιστικό αεράκι της αδελφοσύνης και της αγάπης, λόγω των κοινών αγώνων, των κοινών βασάνων, και κυρίως, των κοινών, ψυχικών, αδυναμιών. Όταν μάλιστα ο πρώην υπερχρεωμένος, εμφανίζεται τώρα με το μανδύα της νομιμότητας και απαιτεί από τον σύνδουλο την άψογη συμπεριφορά και την άμεση εξόφληση του χρέους, τότε κάνουμε λόγο περί ισχυροτάτου δαιμονίου και για πρόσωπο άκρως επικίνδυνο, έστω και αν βρίσκεται σε θέση “κλειδί”. Κυρίως τότε ο τύπος αυτός γίνεται περισσότερο επικίνδυνος. Αυτό δείχνουν τα ίδια τα γεγονότα. Και η αγανάκτηση κορυφώνεται όταν, οι μέχρι πριν σύνδουλοι, ανακαλύπτουν ότι η όλη ποταπή συμπεριφορά του πρώην συναδέλφου, τώρα καλύπτεται με την κρούστα του νομικισμού και το προσωπείο του ηθικισμού (για το καλό, βεβαίως, της κοινωνίας...).

Α, βέβαια, το “κοινωνικό” αυτό καμουφλάζ γίνεται απαραίτητο για να καλυφθούν δύο κυρίως πράγματα. Πρώτα, ο πρώην υλικός ξεπεσμός και δεύτερον, ο αποκρουστικός ηθικός ξεπεσμός των ανθρώπων, των οικογενειών και των εθνών... Μπορεί, φερ' ειπείν, να έχεις αιματοκυλίσει ολόκληρο τον κόσμο και να

χρωστάς “ων ουκ έστιν αριθμός” λόγω του βαρβαρισμού και των εγκλημάτων σου. Και αντί να έχεις τουλάχιστον το κεφάλι σκυμμένο, και να είσαι σιωπών, απαιτείς τώρα από ένα μικρό έθνος να ξεχρεώσει και το τελευταίο ευρώ, που δήθεν σου χρωστά.

Προκύπτει όμως τώρα το εξής ερώτημα. Ο πρώην ομότροπος αδελφός και σύνδουλος, θα μπορούσε άραγε να χαρίσει το δάνειο; Ή ήταν εκ των πραγμάτων υποχρεωμένος να ενεργήσει όπως ενήργησε; Όχι μόνο θα μπορούσε, αλλά είχε και την δυνατότητα και, θα λέγαμε, την ηθική υποχρέωση, να καταστεί ο ίδιος το μέσον και το πρόσωπο, ώστε ο Κύριος να συγκινηθεί και να εξαλείψει το χρέος και των άλλων αδελφών (ή κρατών). Όμως, εάν γινόταν αυτό, εάν αναδείκνυε αυτή την ευλογία, πώς θα μπορούσε στη συνέχεια να χαίρεται την κτηνωδία και τον σαδισμό που έκρυβε στο ζωολογικό κήπο της καρδιάς του; Και αυτό είναι περισσότερο από βέβαιο, όταν συνειδητοποιήσει κανείς πως, τελικώς, το υλικό χρέος, όσο μεγάλο σε όγκο κι αν είναι, όταν το ρίξουμε στο καμίνι της αγάπης, εξαφανίζεται αμέσως.

Βεβαίως, ορισμένοι, αντί να ρίξουν στο καμίνι της αγάπης τα υλικά ή ηθικά χρέη, τελικώς επιλέγουν να αποτεφρώσουν τους ίδιους τους αδελφούς τους στους φούρνους του μίσους και της οικονομικής νομοθεσίας. Να τους βασανίζουν στα στρατόπεδα εγκλεισμού του οικονομικού αποκλεισμού ή άλλως, των ευρωπαϊκών ταμείων, ξεπλένοντας τελικώς τα δικά τους χρέη με το σαπούνι από τις σάρκες των αδελφών τους... Χρέος λοιπόν, και αγάπη. Δάνειο και δανειζόμενοι. Συγχωρητικότητα και σκληροκαρδία...

Ένα άλλο επίσης σημείο πολύ βασικό που θα μπορούσαμε να επισημάνουμε εκ μέρους του Κυρίου (του Θεού), είναι ότι δεν εξετάζει εάν δικαίως ή αδικώς ο οφειλέτης έφτασε στο κατάντημα της πτωχεύσεως. Μπορεί βεβαίως ο ταλαίπωρος να εργάστηκε σωστά, αλλά οι συγκυρίες να τον έριξαν έξω. Μπορεί όμως και από καθαρά δική του υπαιτιότητα και απροσεξία να έφτασε στο φοβερό κατάντημα. Και άξια ων έπραξε να απολαμβάνει. Σημασία όμως για τον Κύριο δεν έχει τόσο η αιτία της καταστάσεως ή το λάθος στη διαχείριση. Σημασία έχει αυτό το ίδιο το πρόσωπο που θλίβεται και ταπεινώνεται. Ω, Αγία Αγάπη! Ω, Θεϊκή Αγάπη που ξεπερνάς κάθε εμπόδιο και κάθε ανθρώπινη αδυναμία.

Αδελφοί μου, όσο κι αν θελήσουμε να αναλύσουμε αυτή την Αγάπη με την οποία μας καλύπτει και μας σώζει, επιτέλους ο Θεός, δεν θα μπορέσουμε ποτέ να την κατανοήσουμε και, περισσότερο, να την εξαντλήσουμε. Εκείνο που πρέπει να κάνουμε είναι:

α) Να πιστέψουμε σ' αυτήν την αγάπη του Θεού. Να συνειδητοποιήσουμε δηλ. ότι ο Θεός δεν παύει ποτέ να μας αγαπά και περιμένει την μετάνοιά μας και την ομολογία του χρέους μας.

β) Να αισθανθούμε ότι πράγματι είμαστε χρεωμένοι έναντι του Θεού, αλλά ταυτοχρόνως και έναντι των αδελφών μας (εάν συνειδητοποιήσουμε μόνο το ένα και όχι και το άλλο τότε σημαίνει ότι έχουμε ακόμα δρόμο μπροστά μας), και

γ) Να προσέξουμε τη συμπεριφορά μας έναντι των συνδούλων μας (αδελφών μας) τόσο κατά την περίοδο του χρέους (της αμαρτίας), όσο κυρίως και κατά τον χρόνο που αισθανόμαστε την προσέγγιση της Χάριτος μέσω των ιερών Μυστηρίων.

Το αίμα του Χριστού που πυρακτώνει την καρδιά μας και λευκαίνει την ψυχή μας, δεν μπορεί παρά να λειτουργεί καταπραϋντικά και θεραπευτικά έναντι όλων των ανθρώπων, κυρίως όμως εκείνων που γνωρίζουμε ότι βρίσκονται στα ίδια, και μάλλον σε μικρότερα πάθη από μας. Προσέγγιση του Ιησού, κοινωνία Χριστού, άφεση αμαρτιών από τη μια, και σκληρότητα στη συμπεριφορά από την άλλη, αποτελεί σχήμα οξύμωρο που, αν συμβαίνει, τότε οπωσδήποτε κάτι δεν πάει καλά και είναι άμεση ανάγκη να γίνει επανατοποθέτηση της διαθέσεως και ανίχνευση της συνειδήσεως. Όστε, δεν μπορεί μετά απ' αυτά (τη συγχώρεση) να υπάρχει ζήλος ή σκληρότητα; Μετά βεβαιότητας, ζήλος εν επιγνώσει θα πρέπει να υπάρχει, και μάλιστα συνετώς αναπτυσσόμενος. Όσο δε για την σκληρότητα που είναι κάτι το εντελώς διαφορετικό από το ζήλο των καλών έργων, θα πρέπει και αυτή βεβαίως να υπάρχει, πλην όμως να τη φυλάμε για τον εαυτό μας και ουδέποτε για το "σύνδουλό" μας.

Έτσι λοιπόν, Χάριτι Θεού, μας προσφέρεται και το αξίωμα της υιοθεσίας, αλλά και καταρτίζεται ο πλατυσμός καρδιάς που χωράει τα ελάχιστα χρέη των αδελφών μας. Αυτή δε η συγχωρητικότητα και η αποστροφή κάθε ματαιοδοξίας και κομπλεξισμού, μας αναδεικνύει ολοκληρωμένες προσωπικότητες και προπαντός γνήσια παιδιά του Θεού, αφού αγαπούμε συγχωρούμε και συν τοις άλλοις παρακαλούμε για την εξάλειψη των βασάνων, των χρεών και των θλίψεων των αδελφών μας. Και ας μη λησμονούμε την Ευαγγελική αλήθεια ότι, η αγάπη του Θεού, όταν υπάρχει η συμπάθεια στις αδυναμίες των αδελφών, βιώνεται ως ευλογία και συγχωρητικότητα του ίδιου του Θεού προς εμάς. Αντιθέτως, όταν καλλιεργούνται τα αγκάθια και τα τριβόλια της σκληροκαρδίας, αυτή η ίδια η αγάπη εισπράττεται ως δικαιοσύνη με κάθε αρνητική έκφραση και μάλιστα, αλλοίμονο, στην αιωνιότητα. Αμήν.